

NICOLE BOYLE RØDTNES

HAVETS MAGI

ET FARLIGT FUND

ILLUSTRERET AF ANITA SØLVER

★ ★
Alvida
★

Jeg blev fundet på stranden som lille sammen med to andre børn, Storm og Isla. Det eneste, jeg havde på mig, var et armbånd. Jeg har altid vidst, at jeg var anderledes. Men først for nylig fandt jeg ud af hvordan.

For kort tid siden var jeg ude at sejle med klassen. Båden kæntrede, og jeg var ved at drukne. Men så knuste jeg en af perlerne på armbåndet, og med ét blev mine ben til en havfruehale.

Jeg var ikke den eneste, der oplevede det. Storm og Isla har de samme armbånd, og de blev også til havfolk. Vi lovede hinanden, at vi ikke ville sige noget om det til nogen. Men det løfte bliver sværere og sværere at holde.

Byen under vand

Jeg glider let gennem vandet. Isla og Storm svømmer ved min side. Vi er dybt nede. Under os kan vi ane de store kupler. Det er en gammel by under havet. En by til havfolk. Det er her, vi er født. Og her, vi sidst har været sammen med vores forældre.

Selvom jeg intet husker fra den tid, så føles det alligevel lidt som at komme hjem.

Men byen er forladt. Alt, hvad der er tilbage, er de tomme kupler. Kupler med billeder lavet af koraller. De forestiller havfolk. Blandt andet vores forældre og os selv som babyer. Og det får mig til at føle mig tættere på dem.

”Her er så smukt,” siger Isla.

En stime fisk svømmer forbi. Hernede ser de anderledes ud. De har store øjne og noget, der ligner skæg. Og de lyser. Som små pærer svømmer de rundt.

Så bliver vores tanker afbrudt af støj. En dyb brummen.

”Hvad er det?” siger jeg.

”Det lyder som en båd,” siger Isla.

”Men vi kan da ikke høre en båd helt hernede,” siger Storm.

Så får vi øje på den. Som en mørk skygge nærmer den sig. Først tror jeg, at det er en haj.

Men det er det ikke. Det er en ubåd.

Ubåden

Vi flygter i skjul bag en af de store kupler.

”Hvad laver en ubåd her?” hvisker jeg.

”Se, hvad der står på siden,” siger Storm og peger.

Marine Explorer.

”Det må være nogle hav-biologer,” siger Isla.

”Og de har lige gjort deres livs opdagelse!” siger Storm.

Ubådens lys rammer de store kupler et stykke fra os. Den sejler nærmere. Vi kan se folk bag de runde ruder. De tager en masse fotos.

”Vi må væk!” siger jeg. ”Hurtigt, inden de ser os.”

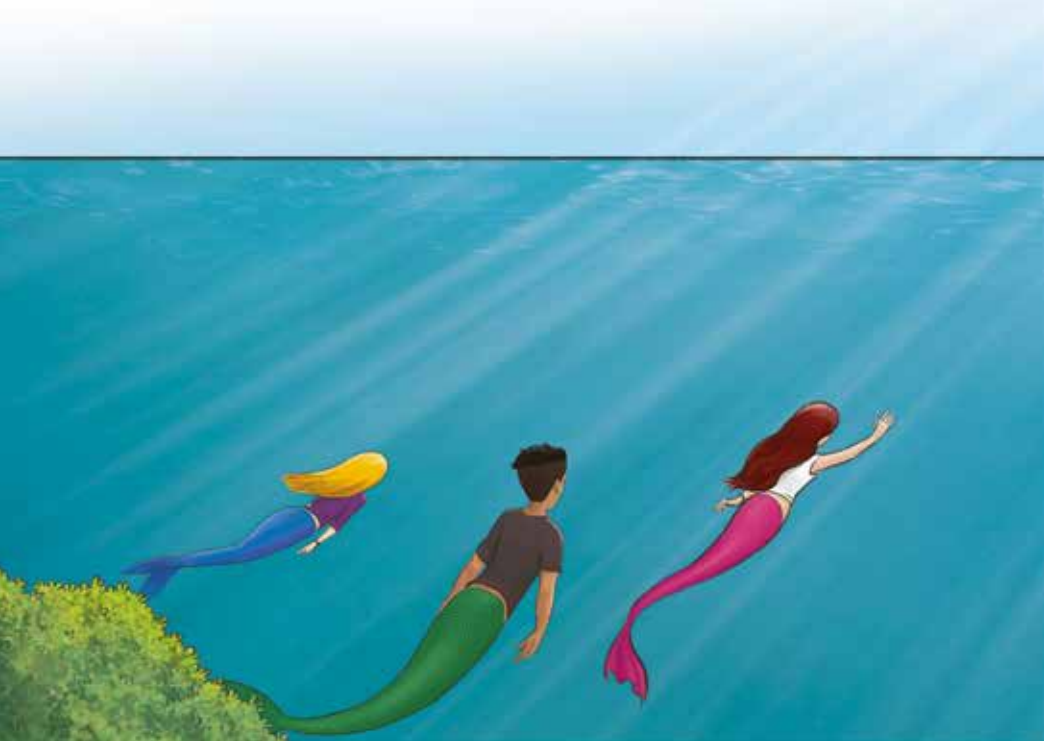

Mens ubåden sejler hen til den næste kuppel, svømmer vi op. Jeg svømmer hurtigere end nogen sinde før. Jeg tør ikke engang se mig tilbage. Vi skal bare væk. Som tre lyn skyder vi opad gennem vandet.

En uro dirrer i min krop.

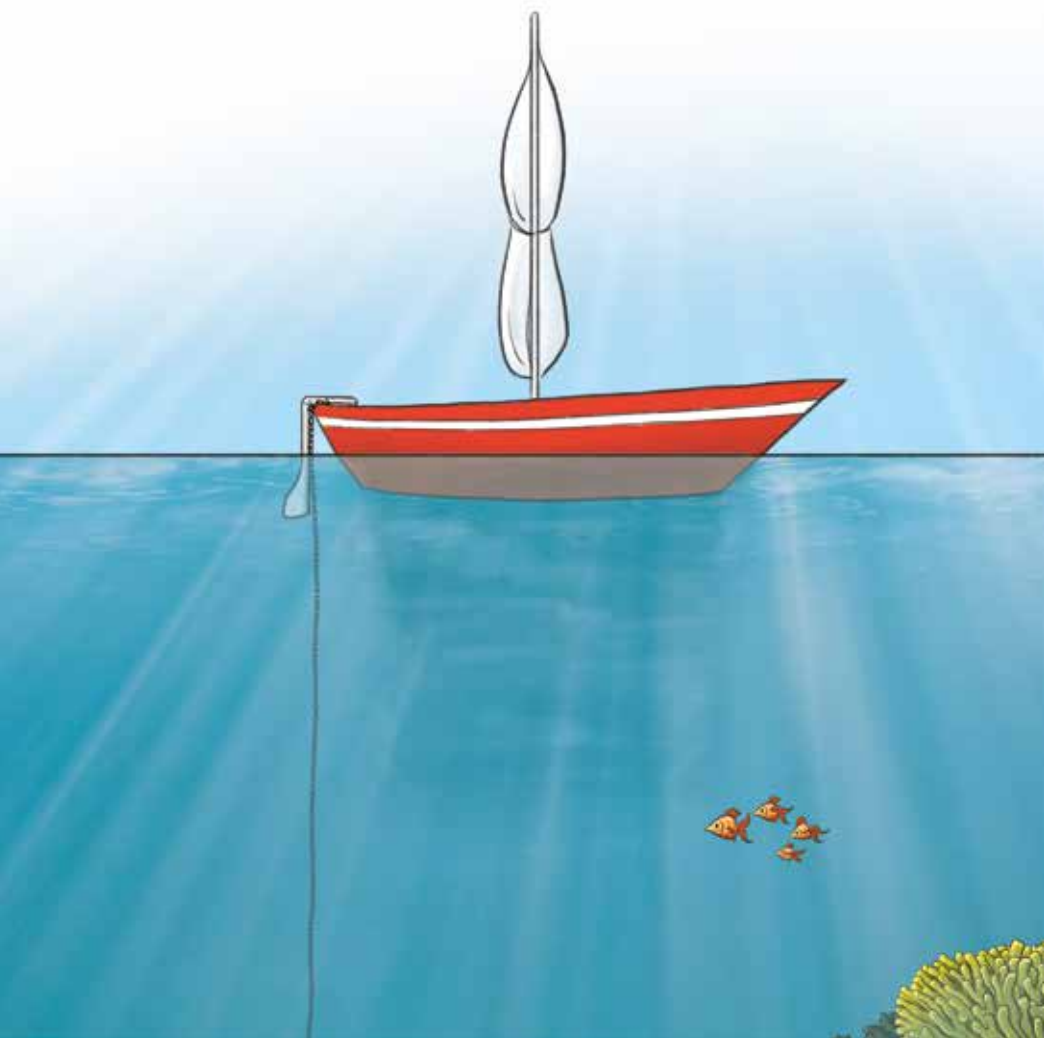
Hvem er de folk? Og hvad sker der nu, hvor de har fundet byen?

Endelig når vi op til overfladen.

”Hurtigt! Op i båden!” siger Isla.

Et par måger skriger hæst. Vi svømmer hen til den lille sejlbåd, som ligger for anker.

”Det her er godt nok noget lort,” siger Storm, da vi er kommet op i båden.

”Jeg tror ikke, de så os,” siger jeg.

”Nej, men de så byen,” siger han. ”Og det er slemt nok.”

”Storm har ret,” siger Isla. ”Det her bliver en kæmpe historie. Mytisk ruinby fundet under havet.”

”Ja, og nu vil alle være på jagt efter havfolk,” siger Storm.

Jeg bider mig i læben.

”Vi må holde os væk,” siger jeg.

”Ikke bare væk,” siger Storm. ”Vi må holde os helt fra at svømme. Hvis de ser så meget som skyggen af en hale ...”

Jeg nikker. Vi ved alle, hvad der kan ske. Hvis vi bliver afsløret, ender vi som forsøgsdyr på et laboratorium. Spærret inde for evigt.

